

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **S. H.,** zastoupeného Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti zajištění podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2009, č. j. 2 Az 20/2009 – 8,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2009, č. j. 2 Az 20/2009 – 8, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lilianě Křístkové **se určuje** odměna ve výši 4800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku na jí uvedený účet.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) ze dne 21. 12. 2009, č. j. 2 Az 20/2009 – 8, kterým tento soud postoupil dle § 7 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), věc vedenou u něj pod spisovou značkou 2 Az 20/2009 k vyřízení Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který je podle jeho názoru místně příslušný. V odůvodnění městský soud odkázal zejména na ust. § 32 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), podle něhož je k řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany místně příslušný krajský soud, v jehož

obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu. Proti tomuto usnesení stěžovatel podal kasační stížnost.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasí s postoupením věci k vyřízení krajskému soudu. Namítá, že rozhodnutí, které napadl svojí žalobou u městského soudu, není rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu. Podle názoru žalobce se jedná o rozhodnutí, kterým mu bylo upřeno žádat o přiznání statusu uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků a o vnitrostátní azyl podle čl. 43 Listiny základních práv a svobod. Dále žalobce nesouhlasí též s postupem městského soudu, který vydání napadeného rozhodnutí předcházel. Podle názoru žalobce neměl v jeho věci rozhodovat specializovaný samosoudce ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., nýbrž senát složený z předsedy a dvou soudců. Žalobce dále uvádí, že dokonce ani platně neučinil prohlášení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 10 odst. 1, 2 zákona o azylu, kterým se zahajuje řízení o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Toto prohlášení je dle názoru žalobce oprávněn ve smyslu § 3a odst. 4 zákona o azylu učinit pouze cizinec, který není zajištěn za účelem předání podle mezinárodní smlouvy. Přitom žalobce byl zajištěn právě dle § 129 zákona č. 326/1999 sb., o pobytu cizinců na území České republiky, tedy za účelem předání podle mezinárodní smlouvy. V závěrečném návrhu stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátkou (ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.).

Právní otázkou příslušnosti soudu v případě žaloby proti rozhodnutím podle zákona o azylu se zdejší soud již zabýval např. v rozhodnutí ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 As 3/2010 - 77 (rozhodnutí dostupné na www.nssoud.cz), kde odkázal na dřívější usnesení tohoto soudu ze dne 15. 12. 2009, č. j. Nad 28/2009 - 33, v němž bylo mimo jiné konstatováno, že „*pro účely zákona o azylu se rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany rozumí rozhodnutí vydaná podle § 15 nebo § 15a zákona o azylu a rozhodnutí o udělení azylu, rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a rozhodnutí o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, která jsou takto taxativně vymezena v § 2 odst. 12 zákona o azylu, tedy představují možná procesní vyústění řízení, jehož předmětem je posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proto pod ně nelze podřadit jiná rozhodnutí, která výsledkem řízení o udělení mezinárodní ochrany nejsou, byť s takovým řízením bezprostředně souvisí*“.

V daném případě byla předmětem soudního přezkoumání otázka, zda se místní příslušnost soudu v dané věci řídí dle speciálního ustanovení § 32 odst. 4 zákona o azylu nebo obecným ust. § 7 odst. 2 s. ř. s. Přitom § 32 odst. 4 upravuje příslušnost soudu k rozhodování o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany. Za rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany se podle § 2 odst. 12 zákona o azylu pro účely tohoto zákona rozumí rozhodnutí vydaná podle § 15 nebo 15a a rozhodnutí o udělení azylu, rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany,

rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a rozhodnutí o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany. Žalobou napadený správní akt Ministerstva vnitra ČR není rozhodnutím, které je uvedeno v taxativním výčtu § 2 odst. 12 zákona o azylu a příslušnost soudu k projednání žaloby proti tomuto rozhodnutí se proto neřídí ust. § 32 odst. 4 zákona o azylu, ale obecnou úpravou místní příslušnosti obsaženou v ust. § 7 odst. 2 s. ř. s. Místně příslušným k projednání předmětné žaloby je tedy Městský soud v Praze. Ve věci proto též mělo být rozhodováno v souladu s ust. § 31 odst. 1 s. ř. s. specializovaným senátem složeným z předsedy a dvou soudců, nikoliv specializovaným samosoudcem. Soud byl tedy při rozhodování nesprávně obsazen, což je důvod zmatečnosti vydaného usnesení podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Pokud se týká žalobcem uplatňovaného žalobního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, je nutno vycházet ze soudní judikatury k tomuto důvodu. *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“.* (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaného pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, *„lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“.*

Kasační stížností napadené usnesení městského soudu s ohledem na výše předestřenou judikaturu tedy nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť lze jednoznačně rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, jak bylo rozhodnuto a o jaké věci, kdo jsou účastníci řízení, kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. Kasační stížností napadené usnesení městského soudu též nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože důvody pro postup soudu jsou jasně seznatelné (byť mohl být soud v této otázce podrobnější) a skutková zjištění, o která je opřeno, jsou srozumitelná a lze je považovat za dostatečná.

Řízení před městským soudem též nevykazovalo jiné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce v kasační stížnosti ani nespecifikoval, z jakých důvodů

by podle jeho názoru mělo řízení před městským soudem trpět jinou vadou, která způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že dle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí stížnost kromě obecných náležitostí obsahovat vylíčení konkrétních skutečností, v nichž stěžovatel spatřuje naplnění důvodů, pro které lze kasační stížnost podat tak, jak jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nedostačující je tedy toliko obecný odkaz na příslušně zákonný důvod kasační stížnosti uvedený v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. bez uvedení konkrétních pochybení, kterých se měl soud v předcházejícím řízení dopustit. Touto otázkou se zdejší soud v minulosti již opakovaně zabýval, a to např. v usnesení č. j. 6 Ans 7/2010 - 85, kde se mimo jiné uvádí: *„Namísto prostého odkazu na zákonné ustanovení, byl stěžovatel ve svém podání povinen uvést konkrétní skutečnosti a doplnit je svou právní argumentací, tj. vylíčit, jakých konkrétních kroků, úkonů a úvah se měl Městský soud v Praze dopustit v procesu vydání napadeného usnesení, a ozřejmit, proč se podle něj jeví jako nezákonné. V rámci takové právní argumentace se nelze spokojit pouze s takto obecně formulovanými námitkami, neboť ty ve světle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou považovány za stížní důvody ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s.“*.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná co do důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., a proto kasační stížností napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ruší a věc vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena usnesením městského soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 2 Az 20/2009 – 26, zástupkyně z řad advokátů, Mgr. Liliana Křístková, advokátka se sídlem v Praze 2, nám. I. P. Pavlova 3. Ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna v celkové částce 4800 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé) dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Odměna byla vypočtena dle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5., advokátního tarifu tak, že za každý z úkonů činí odměna 2100 Kč a k němu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu